

Fællesbrev no. 19

Fra
Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen
Moravian Church
P. O. Box 37, Sikonge,
Tabora Region, Tanzania

Sikonge, 21. august 2008

Kære venner!

Det er godt nok kun 3 måneder siden, Lisbeth satte sidste punktum i 18. Fællesbrev. Men enten skal det 19. af sted nu, eller også kommer der til at gå yderligere mindst 3 måneder, og det er jeg sikker på, ingen af jer ønsker. (Jeg læste for nylig, at verden trænger til flere ydmyge mennesker. Helt enig; vi er alt for få!)

Vi er efterhånden kommet til at kende Mwanza ret godt. Vi har nemlig i denne periode været helt utroligt uheldige med tænder, der brækker eller falder ud, og vi skal helt dertil for at finde nærmeste tandlæge, der kan yde anden service end simpel tand-udtrækning. Turen derop er på 430 kilometer – det svarer til at skulle køre fra Aalborg til Hamborg!

Mwanza ligger ved den sydlige ende af Victoriasøen, og da vi fandt et herligt sted i byens udkant, har vi også været der på lidt ferie et par gange i år: Egen bungalow af bambus i en stor have med sol og skygge, lige ned til sandstrand, og med en virkelig god restaurant – en perle, hvor man kan slappe af fra Sikonges trakasserier.

I februar var der langt over 100 væverfuglereder i akacietræet lige ved vores bungalow, med samt en lystig kvinden; en sådan flettet og foret kugle er i sandhed et imponerende lille bygværk. I juni var det derimod sæson for rovfugle ("ørne", men det var det sikkert ikke) og en flok på 30 voksne og store unger holdt til ved stranden. De var ikke så meget for vores ophold i sandet og prøvede somme tider at skræmme os væk; een dag var der endda en der slog Lisbeth oven i hovedet med vingen – godt at hun aldrig har set Hitchcock's "Fuglene"!

Sidste uheld var her i juli, hvor en af Lisbeths fortænder brækkede. Det kunne i første omgang kun udbedres med en midlertidig plastiktand uden på den halve; hun har et kønt smil igen, men er til gengæld advaret mod at bide (? i, af, ad, ...)

Selv lod jeg være med at bide på, da der indgik en sms med lykønskning "fra Tanzania Bryggerier" over at være den heldige vinder af 10 millioner shilling (40.000 kroner). Havde jeg ringet tilbage, var jeg nok blevet bedt om at sende penge til registrering eller lignende; der er flere her, der har ladet sig franarre mindre beløb på denne og lignende opfindsomme måder.

Apropos, så var der en dag i ambulatoriet en mor med sit 4-5 måneder gamle barn, som "var født med plastiktænder og derfor ofte havde feber". Gummerne så normale nok ud, så jeg måtte have hjælp af en kollega for at forstå hvad det drejede sig om. Det er åbenbart en udbredt forestilling og forklaring på feber, hvordan sådan en ide ellers kan være opstået.

Hvert distrikt har en tuberkulose- og spedalskhedskoordinator, som især skulle tage sig af supervisering og rapportering. Ham vi har haft i Sikonge i mange år har ikke samarbejdet noget videre med os andre i det kliniske arbejde (han var også medvirkende til, at jeg aldrig kom ud i distriktet eller i gang med POD / forebyggelse af handicap) og han opretholdt et ikke-integreret system, hvor han blandt andet suverænt kontrollerede medicinen, stik imod politik og retningslinjer.

Den udløsende årsag er ikke kendt, men i hvert fald kom der tidligere på året nogle højerestående sundhedspersoner på uanmeldt inspektion og de blev meget vrede og ophidsede over hvad de så og hørte. Bemeldte koordinator var (som jeg selv) ikke selv til stede, men enden på det blev, at han blev fjernet fra TB og spedalskhed, mens han beholdt en anden af sine kasketter, som distriktets AIDS koordinator.

Som ny tuberkulose- og spedalskhedskoordinator udpegede distriktslægen en af de andre læger her på Sikonge hospital, en kollega som allerede har adskillige andre administrative kasketter i det offentlige sundhedsvæsen.

Han har et solidt kendskab til TB, mens han hvad angår spedalskhed kan meget lidt - og har i øvrigt heller ikke udvist nogen videre interesse i at forbedre sine kundskaber på det felt.

Den regionale koordinator for disse to områder er også nyudnævnt, og heller ikke han har nogen fortid i eller kendskab til spedalskhed. Så lige pludselig er jeg blevet den eneste i hele regionen (den største af de 20 i landet) der har nogen videre klinisk erfaring i spedalskhedsarbejde.

Disse to ny kan dog ikke lastes for, at vi i et stykke tid ikke har kunnet få MDT, altså medicinen til behandling af selve spedalskhedsinfektionen. Det er ikke kun her i regionen, men siges at være et problem i hele landet. Et nyt tilfælde, som jeg diagnosticerede i forgårs, har vi ikke kunnet starte på behandlingen og et par andre, der kom i går for at hente medicin til den næste måned, måtte gå med uforrettet sag. WHO leverer medicinen gratis overalt i verden, og programmet i Dar es Salaam skulle altid have et års forbrug på lager, så det er ganske uforståeligt, hvordan denne ubehagelige situation kan være opstået.

Brødrekirken i Tanzania er et samarbejde mellem de selvstændige stifter / brødrekirker i landet, og man har blandt andet et universitet i Mbeya længere sydpå. Det er besluttet, at det også skal have et medicinsk fakultet, og at det skal ligge i Sikonge. Vi hørte om det første gang sidste år, og om at det skulle være i gang allerede her i år, og opfattede det mest som en spøg.

Kirkens secondary school, som lå nabo til leprosariet, er lukket, så bygningerne kan bruges af universitetet, og desuden råder man over et stort stykke land. Det forlød i længere tid, at leprosariet skulle lukkes og bygningerne ligeledes overtages, men i april blev det besluttet, at leprosariet alligevel skal fortsætte, uvist af hvilken grund. Under hele forløbet er jeg ikke blevet informeret direkte en eneste gang, ligesom man heller ikke har fundet anledning til at spørge efter min mening, herunder om og hvordan man kunne sikre sig, at servicen for denne gruppe af patienter kunne opretholdes på et ordentligt niveau. Naturligvis har det alt sammen været tankevækkende.

Foreløbig har man lånt en af leprosariets bygninger til administrationsbygning, slået og brændt græsset af, kalket nogle kantsten, og ikke mindst sat et stort flot skilt op nede i rundkørslen. Men skolens bygninger ligger lige så sølle og forsømte som da der var skoleelever i dem, og der er ikke et øje at se nogen steder. Kommer der studerende i år, er jeg villig til at æde min hat (jer har skam hele to!).

Lisbeths mor døde stille og fredeligt sidst i juli i en alder af 95 år, og Lisbeth var en tur hjemme i Danmark for at deltage i begravelsen og være sammen med familien.

Her først i september tager vi begge to af sted til 3 måneders ordinært hjemmeophold, hvoraf den sidste måned er sat af til møderejse.

Da der ikke er andre missionærer tilbage i Sikonge, vil breve til postboks 37 ikke blive eftersendt, men I kan i givet fald benytte c/o Knud Andreasen, Søvejen 8, 7620 Lemvig. Vi vil have mobilnumrene 20 84 79 92 (L) og 23 60 80 62 (S)

Forhåbentlig får vi lejlighed til at møde mange af jer i nærmeste fremtid.

Hjertelig Hilsen

Lisbeth & Steen

Dette brev er udsendt af Spedalskhedsmissionen, Skibroen 6, 2 - postboks 13, 6200 Aabenraa. Udsendelsen af Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen er sket i samarbejde mellem Spedalskhedsmissionen og Brødremissionens Danske Mission. Gaver til dette arbejde kan sendes til Spedalskhedsmissionens bankkonto reg.no. 4610 konto 3197904941 eller til BDMs bankkonto: 9743 - 4672 131928